

odvolací soud neposoudil s právního hlediska věc vadně, potvrdiv rozsudek prvního soudu, zamítající žalobu.

Čís. 10863.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Příjemce směnečného, nevyplněného akceptu, nabývá samostatného, docela i zděditelného a přenositelného majetkového práva zřídití vyplněním blanketu platnou směnku.

Právo vyplnit směnku nepromlčuje se ve třech letech po odevzdání směnečného blanketu.

(Rozh. ze dne 11. června 1931, Rv I 930/31.)

Směnečný platební příkaz byl k námitkám žalovaných procesním soudem první stolice zrušen. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Procesní soud mohl se omezit na první námitku žalovaných, že neobdrželi směnečnou valutu. Tuto námitku musel si dáti žalobce jako vystavitel směnky líbiti. Žalobce to sice popíral, avšak doznal, že žalovaní neobdrželi valutu přímo od něho, nýbrž od W-a, jehož použil při tom jako svého zmocněnce. Odvolací soud připojuje se v tomto směru k názoru prvního soudu, že není přesvědčivého důkazu pro to, že W. byl skutečně žalobcovým zmocněncem a že žalovaní, vědouce o tom, museli mít za to, že valuta byla dána žalobcem. Ať byl jakýkoli poměr mezi žalobcem a W-em, není to důležité. Vezme-li se za prokázáno, že žalovaní nedostali od žalobce valutu, jest osud této žaloby již rozhodnut.

Nevyšší soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti.

Důvody:

Žalovaní připustili, že odevzdali v roce 1926 Eugenu W-ovi, jenž jim poskytl zápůjčku, zažalovanou směnku jako nevyplněný akcept. Je-li tomu tak, nabyl Eugen W. práva, směnku kdykoliv sám vyplnit aneb ji převést nevyplněnou na třetí osobu, jež byla oprávněna ji vyplnit, a to i vlastním jménem jako vydavatel, nebylo-li nic jiného ujednáno. Příjemce takového směnečného blanketu nabývá samostatného, neodvolatelného, docela i zděditelného a přenositelného majetkového práva zřídití vyplněním blanketu platnou směnku (srovnej Grünhut, Wechselrecht § 64, Staub-Stranz, Kommentar zur Wechselordnung čl. 7, Rouček, Směnečný zákon § 6, judikát 206, úřední sbírka čís. 1507 a sb. n. s. čís. 4462). Dovolatel byl tedy oprávněn vyplnit směnku svým jménem jako vydatel a proto nemá námitka nedostatku aktivního oprávnění právní podklad. Z toho, že ho žalovaní k tomu nezmocnili, nelze vyvozovati, že se doplnění směnky stalo bezprávně nebo proti úmluvě. Nebylo věci dovolatelovou, by dokázal, jakým způsobem nabyl směnky,

nýbrž náleželo žalovaným, by tvrdili a dokázali, že dovolatel jest nepoctivým držitelem směnky, a že ji bezprávně vyplnil, což neučinili. Také zde jest podle § 328 obč. zák. za to míti, že držba je bezelstná, pokud není přesně dokázána obmyslnost držby. Neoprávněna jest i námitka nedostatku vyplacení valuty, ani žalovaní přiznávají, že dostali valutu od Eugena W-a. Že mu zaplatili, jest nerozhodné, neboť, vydavše na zápůjčku směnku, měli platiti jen za vrácení směnky a nemohou nyní placení namítati třetímu bezelstnému držiteli směnky (§ 87 směn. zák.). Směnka se stala splatnou dne 15. července 1930 a, poněvadž byla zažalována 16. července 1930, nemá ani námitka promlčení zákonného podkladu (§ 80 směn. zák.). Že se právo vyplniti směnku promlčuje ve třech letech po odevzdání směnečného blanketu, není v zákoně stanoveno.

Čís. 10864.

Správu pozůstalosti nelze, jsou-li tu odporující si dědické přihlášky, svěřiti žádnému z přihlásivších se dědiců.

(Rozh. ze dne 12. června 1931, R I 478/31.)

K pozůstalosti po Františku Sch-ovi přihlásila se pozůstalá vdova Augusta Sch-ová z posledního pořízení, po případě (pro případ neplatnosti posledního pořízení) ze zákona. Za dědičku ze zákona se přihlásila sestra zůstavitelova Terezie Sch-ová. **P o z ů s t a l o s t n í s o u d** přijal obě přihlášky na soud, poukázal Terezii Sch-ovou na pořad práva a svěřil napotom správu a požívání pozůstalosti vdově Augustě Sch-ové. **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh Augusty Sch-ové, by jí byla přenechána správa a požívání pozůstalosti. **D ů v o d y:** Jde o dědické přihlášky vzájemně si odporující, důsledkem čehož nemůže správa pozůstalosti ve smyslu ustanovení § 145 nesp. pat. žádnému z těchto dědiců býti svěřena, nýbrž lze nanejvýše k návrhu jednoho z nich naříditi soudní správu pozůstalosti po rozumu ustanovení § 127 první odstavec nesp. říz. Stanovisko to zastává nejen judikatura (srovnej rozhodnutí býv. nejv. soud. dvora ve Vídni ze dne 28. prosince 1894, čís. 15.342, sb. 15.343, ze dne 15. září 1894, čís. 7840 ZB. 1869 : 143, ze dne 27. června 1894, čís. 7884 Now. IV. 596, sb. 15.166, ze dne 15. září 1880, čís. 8395, sb. 8093), nýbrž i theorie (viz Dr. Stubenrauch, Komentář k obč. zák. u § 810 pozn 7).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ana není dosud rozřešena sporem otázka, zda je platné poslední pořízení, z něhož se přihlásila k dědictví stěžovatelka, jest i při posuzování otázky, zda je zákonem odůvodněn návrh stěžovatelky, by jí byla svěřena správa pozůstalosti, vycházeti z toho, že jde o dědické přihlášky vzájemně si odporující, ježto se přihlásila k dědictví kromě stěžovatelky i zůstavitelova sestra Terezie Sch-ová, a to ze zákona, neuznavši plat-